

Fóia acést'a ese totu a opt'a dí - dar prenumeratiunile se primescu in tote dílele.

Pretulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte tíeri: pe anu 7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tote sídiénte si bani de prenumeratiune sunt de a tramiteja Redactiune: Strat'a lui Leopoldu Nr. 33.

Gur'a Satului in tíer'a tocanariloru.

II

Plecaramu mai departe. Inaintamu cu iutiéla mare, multu mai repede decâtu cum poteam sê mergu cu velocipedulu meu din síregla sboramu chiar in-tocmai ca paserea, cu cuculu.

Dar n'am dí's'o bine! Nu ca cuculu, ci ca Cua-culu; cá-ci intro „cuculu cu c micu si intro Cua-culu cu C mare si cu doi „u“ este mare deosebire, si a nume cuculu cu c micu n'a intratu in congressulu catolicu, éra Cua-culu cu C mare si cu doi „u“ maná de minune bine si iute cei patru cai ai proto-populu de Santeu, pr'nsi in trasur'a prima.

* * *

Cá-ci noi compuneamu unu caravanu mari-sioru, — mergemu cu trei trasure.

Io ocupamu locu in cea mai de pe urma.

Mergeamu si totu inaintamu, si cum ne apropiamu mai multu, me cuprindea o gróza mare, cá adeca fratii din Siomecut'a, purcediendu din iubirea loru cea mare cátra mine, m'oru face si pe mine cu — piele de cane.

* * *

Nu mi-am adusu a minte, cá Gur'a Satului nici odata nu s'a luptatu in interesulu magiariloru, si astfelu nici nu póte sê fia — nemisiu.

* * *

— Óre fi-voru multi la adunarea de la Siomecut'a? — me întrebá vecinulu meu.

— Nu scíu, respunsei, cá-ci fratii nostri de acolo au smintítu tréb'a. Ei aru fi trebuitu sê vestésca inca de timpuriu, cá la Siomecut'a se voru impartí si diplóme nobilitarie, atunce de buna séma

s'aru fi adunatu multi romani din comitatele invecinate.

* * *

Atunce dóra ar fi venitu macaru unulu si dintre caprarii de la Naseudu.

* * *

De la o vreme inse pe mine éra me apucá o fóme nespusa. Acuma mamaliga am mancatu, mi-a venitu póft'a sê mancu si o tocana ardelenésca.

In satulu vecinu me despartíi de celelalte dóue trasure, si intrai la unu crestinu.

— Bade Simióne, i dísei, eu sum Gur'a Satului, am vinitu la dta sê me ospetedi cu tocana.

— Bucurosu, respunse dinsulu; mi-pare bine, cá te vedu *viganu*.

— Apoi, har' Domnului, io *siohan-siohanita* nu-su altcum, decâtu totu *viganu*.

— Tu Flóre, én vina, — strigá dinsulu.

Se iyi o nevésta.

— Éta aice badea Gur'a Satului, én fá-i iute o tocana buna.

— Numai sê pui cépa multa in ea, cá-ci asié mi-place, — i observai io.

— Cépa? — me întrebara ambii cu mirare, — la noi nu se face cu cépa.

— Ti-am spusu, cá mie mi-place asié, pune numai cépa cátu de multa si nu-ti pase de nimica, — i respunsei éra.

Peste pucinu timpu mancaru fu gata, si ne puseramu la mésa.

Me uitai in blidu sê-mi scotu tocana, dar ce vedui acolo?

Mamaliga.

In satulu vecinu candu am cerutu mamaliga, mi-a facutu „tocana“, — si aici pofindu tocana, mîdadura mamaliga.

Si inca ce mamaliga? Plina plinutia de cépa.

Vai mancă-te-ar binele tiér'a mamaligariloru!

Acuma ce sê facu? Mamaliga cu cépa nici in visu n'am mancatu. Me uitam in blidu, dar nu po-team sê me impacu delocu cu contrastulu de acolo. Mancarea compusa din mamaliga si cépa mi-paraia intoemai ca dualismulu austro-magiaru. Cugetam sê mancu antâiu mamalig'a, apoi cép'a. Incercai, dar nu se potea. Me scolai dara flamendu, si necasitu dîsei plugariului sê remâia *viganu*, si poruî.

* * *

Numai pe drumu mi-adusei a minte, câ in Chioru tocan'a e — mamaliga.

* * *

Dar esîndu din satu, pe campu am patit'o si mai a dracului.

Intr'unu locu daduramu de trei drumuri, si fiindu câ dintre noi nici unulu n'am umblatu prin locurile aceste, n'amu sciutu pe care sê apucâmu?

Si ca sê avemu si mai mare placere, incepù a ploá.

Din departare diariramu unu copilu, carele grigea de nesce boi. I strigaramu:

— Mei copile, care drumu duce la Sioment'a?

Copilulu nu response nimica. De buna séma nu ne audî. Me coborîi dara si acoperindu-me cu pledulu meu de caletoria, grabii câtra copilu.

Copilulu inse, dóra spariandu-se de imbracamentulu meu ciudatu, cum me diari, indatu o luá pe picioru si incepù sê fuga de mine, io dupa elu.

Cei din caruti incepura a ride cu hobotu, éra eu vediendu, câ copilulu scie sê fuga mai bine decâtu mine, me rentorsei la consocii mei, si apucaramu pe drumulu de midilocu.

* * *

Nu peste multu intelniramu pe unu nadragariu; gandindu, câ e unguuru, lu-intrebai ungu-resce:

— Erre van Somkut?

— Schon gut! Schon gut! — response elu nemtiesce, confundandu cuventulu „Somkut“ cu „schon gut.“

* * *

Aice inca nu se gata povestea.

Gur'a Satului.

Din secretele redactionale.

Ca onorabili mei cetitori sê aiba idea, ce articoli primescu eu câte-odata de ici de colo, éta publicu aice unulu sê ve delectati si dvóstre; si dupa ce l'ati cetitu, binevoiti a-mi spune si mie, ce contiene acela?

Articolulu suna asié:

Articlu pentru renume.

De multu s'a infiptu in mine schintéu'a descoperirei faptei brave documentata prin organulu diariului inse elemintele reactionarie aprinderii m'a retrasu interimalminte de la acést'a, pana chiaru in momentul presinte, candu aceea precum va urmá mai la vale — in fiacara ardienda o vomu spectá. — On. publicu lectoru mi-va da permisiva voia de a me oferí de recensentu la obieptulu cestiunandu, cu atátu mai vertosu, ca la toti ni datorintia stricta si sincera titulantiele fratiloru eranti de a inseniná; de astfelu inseninare are importanta necesitate respectivulu autoriu, pentru a se poté superá prejude-tiele si presumtiunile ce s'aru escá din caus'a bufoneriei autoriului de sub intrebare, câ-ci de multe ori eficacitatea altor'a o nulifica unii eranti de astufeliu. De altminte acestu opu e filologicu cumva. Tóte aceste sunt numai prolusiune catastrofei veninde.

Nu sciu candu se ajunga literatur'a romana la masimulu gradu alu culturei, déca asié Mecenati va se aiba. Mai departe datele sicure si aceea mi siop-tescu, — pe langa tóte câ dsa se recomenda de a supra intieleptu, ce si-a cascigatu prin eroitatea de gura, totusi esceléza, — produsu finalminte din caus'a undulârii sale perpetua i s'a implinitu tandem aliquando voi'a, cu tóte câ va sê esercéze potere discretionaria.

Cu inchiderea referade mi sincere nu potiu re-

tacé si inca odata a nu me adresá câtra autoriulu meu astufeliu: procedur'a dtale nici decâtu nu e ritmica cu a seclului 19; acuma eu singuru ce presumtiune se am despre facultatea Dtale cugetativa? Ce cutezantia órba ai avutu? Aru fi de optabilu pentru Dta sê te mai poti fortificá substructiunea, ce in presinte e ruinabila; — ai cugetatu câ lucrulu Dtale va fi óre-carea obreptiune neconsiderata, vedi ach resultatulu e cam naiafragiosu, deci abdî de mistificarile acele, te emaculéza de invinuirile ce s'aru mai nasce; pana atunci candu te vei simfî destulu de potentu a corespunde chiamârii susceptive; inclusive ti recomendu o viétia irreplehensibila si ca sê nu iai numele lui Dzeu indesiertu, séu déca lu vei luá fii sinceru, dechiara, câ ai pecatuitu, câ-ci altminte aberedî apoi ratiocinative nu vei merge in raiu.

M. V. C.

„Imnulul creatiunii.“

Acest'a e titlulu unui poemu, cu care s'a deschisu sesiunea anului curinte a societâti academice romane. Unele diario serióse de ale nóstre au numitu *sublimu* acestu poemu. Si intru adeveru poesi'a ast'a e unu sublimu — rebusu. Si ca publiculu romanu sê-lu póta intielege, veteranulu autoriu l'a scrisu de jumetate — latinesce. Éta o mica colectiune: materia inerta, si vaga si informa, — tenebre, — equilibriu, — vóce omnipotentá, — planulu Presciantiei, — dómna, — tabernacolu, — talpe divine, — ascindura, — se nuntira, — descindura, — puteri priordiale, — prunci-angeli, — lucide, — risorgeti, — congregatii, — pelage, — o Mater Tera sacra, — scl. scl. O Mater, Mater! Me miru, câ din acestu rebusu mai próspetu alu dlui autoru lipsece cuventulu „pater“, câ-ci dni'a sa mai are inca o poesia, care se incepe asié:

Pater, tu carui Tat'a se 'nchina!

TREŢŢENCA si PLENCA.

T. Unde ai fostu, sora Flénca, in septeman'a trecuta?

F. D'apoi am umblatu pe la Naseudu.

T. Ce-ai facutu acolo?

F. Amu alesu deputatu.

T. Cum asié? Si tu ai votatu?

F. Erá p'aci aprópe sê votezu si io, cá-ci nu erau alegatori ca 'n palma. Numai siepte insi s'au gasitu.

T. Numai?

F. Numai dio! Si-aceia numai tardú — *dupa tãrgu.*

Concursulu de la Orade.

(Balada din 12 aug. 1869.)

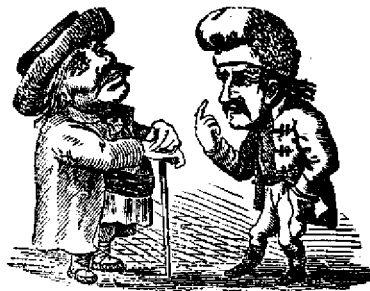
Timpulu vine si sosesece,
Mergu studentii saracesce,
Mergu pe josu in departare,
Colo la Oradea-mare,
Mergu studentii din Beinsi,
Ce-su la numeru patru insi.

Mergu studentii sê-i primésca
Pe carier'a preotiésca
Episcopulu, bunu parinte,
Ca 'ntre toti celu mai cu minte.
Mergu studentii din Beinsi,
Ce-su la numeru patru insi.

Ei toti patru-su escolenti,
Si pré laudati studenti,
Nici unulu nu s'a 'ndoitu,
Cumca nu va fi primitu,
Cá-su studenti de la Beinsi,
Si-su la numeru patru insi.

Cum sosira, concurara,
Inse hîdu se insielara,
Cá-ci de popi dio nu-i primira,
Ba 'nea nici nu-i amintira,
Cá-su studenti de la Beinsi,
De si-su numai patru insi.

De aru fi fostu ei din Orade,
I-ar fi primitu cu parade,
Dar Beinsiulu multu cártitu
Trebuie prostituitu,
Cá nu-i bunu de la Beinsi
Nici unulu din patru insi.

TANDA si MANDA.

T. Ce nou scii, frate Mando?

M. Audu, cá marele nostru barbatu WWWlad a fostu la Oradea-mare.

T. Apoi acolo a fostu in elementulu seu.

M. Pentru aceea s'a aretatu dara asié mare vitézu.

T. Cum asié?

M. A fostu taro maniosu, si in man'fa lui cea mare a amenintiatu pe Gur'a Satului.

T. Apoi óre pentru ce s'a maniatu dsa éra asié tare?

M. Dóra pentru cá nu si-a vediutu portretulu in Panteonulu Romanu.

T. Ce mai scrú foile unguresci despro adunarea de la Siomeut'a?

M. Tóte scrú binisioru, numai fói'a calugari-
loru liberali se necasiesce, si se mira, cá acolo s'a vorbitu totu romanesce.

T. Dni'a ei dóra ar fi doritu, ca si disertatiu-
nile sê se fi tienutu in limb'a unguresca.

M. Lucru naturalu. Eu me miru numai, cá óre
fóia unguresca n'a pretinsu inca pan'acuma, ca si
presiedintele statoloru unite sê vorbésca in parla-
mentu in limb'a unguresca.

Tiganulu si pecurariulu.

Odata unu tiganu a cugetatu, cá ar fi bine sê
mance elu carne de miel.

In diu'a urmatória a iesitu la munte si a ve-
diutu o turma de oi.

— Taci, cá-i bine — a cugetatu tiganulu si
candu a inseratu s'a dusu acolo si a furatu unu mie-
lu. — Pecurariulu l'a observatu si s'a dusu dupa elu.
Tiganulu de frica s'a ascunsu intr'o scobitura de
copaci.

— Tu esti mei tígane — díse pecurariulu.

— Ba nu-su eu, ci frate meu, fu respunsulu.
Pecurariulu inse l'a purecatu bine.

Post'a Gurei Satului.

„Fruñdie verde de colie“, esti unu omu de
omenia, da in versuri nu scii scrie.

„Tíni tu minte?“ Tínu dieu su. In viéti'a
mea nu am risu mai cu dulce, decâtu de ast'a poesia
— rea.

Dlui N tiu. Mancá-ti-ai povestea.

„Doine.“ Le-amu primitu. Le vomu folosí la
jérna — la atítiatu de focu.

Anunciurile din diuarie.

(Ilustrate prin icóne reale.)

O domnişóra cu esterioru destulu de placutu, cultivata si in artea musicala, in cea mai frumoşá etate, carea dispune de avere considerabila, doreşte pe calea acéşti'a a face cunoşciinta cu unu domnu, si in casu conveniabilu a-lu luá de barbatu.

Se cauta unu cortelu liniscitu pentru o parechia de ómeni, cari traiescu in pacea si fericirea cea mai mare.

O fétá solida, carea nu considera atátu plat'a, câtu tratarea buna, doreşte a-si capetá unu locu ca crescatória de copile.

O familia nenorocita, in lips'a cea mai mare, apeléza la indurarea on. publicu.

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'i'a Pesciloru Nr. 9.